

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Кафедра філософії

ПРОГРАМА
навчальної дисципліни
«Філософія»
(обов'язкова)

Рівень вищої освіти – третій освітньо-науковий рівень

Ступінь вищої освіти – доктор філософії

Галузь знань – 08 «Право»

Спеціальність – 081 «Право» / 293 «Міжнародне право»

Харків – 2020

Програма навчальної дисципліни «Філософія»: галузь знань 08 «Право», спеціальність 081 «Право» / 293 «Міжнародне право», освітньо-кваліфікаційний рівень третій (доктор філософії)

Розробники:

Данильян Олег Геннадійович – завідувач кафедри філософії, доктор філософських наук, професор;

Дзьобань Олександр Петрович – професор кафедри філософії, доктор філософських наук, професор;

Калиновський Юрій Юрійович – професор кафедри філософії, доктор філософських наук, професор;

Затверджено на засіданні кафедри філософії протокол № 17 від 23.06. 2020 р.

Завідувач кафедри філософії _____ О.Г. Данильян

“ 23 ” червня 2020 року.

Зміст

1. Вступ	4
2. Опис навчальної дисципліни	8
3. Зміст програми навчальної дисципліни	8
4. Ресурсне забезпечення навчальної дисципліни	18
4.1. Форми організації освітнього процесу та види навчальних занять	18
4.2. Самостійна робота здобувачів вищої освіти	19
4.3. Освітні технології та методи навчання	19
4.4. Форми педагогічного контролю та система оцінювання якості сформованих компетентностей за результатами засвоєння навчальної дисципліни	20
4.5. Навчально-методичне та інформаційне забезпечення навчальної дисципліни	22
Додаток 1. Карта предметних компетентностей з навчальної дисципліни	25
Додаток 2. Карта результатів навчання здобувача вищої освіти, сформульованих у термінах компетентностей	27
Додаток 3. Матриця зв'язків між модулями навчальної дисципліни, результатами навчання та предметними компетентностями в програмі навчальної дисципліни	29

1. Вступ

1. Цілі та завдання навчальної дисципліни.

Метою навчальної дисципліни є реалізація світоглядної, методологічної, аксіологічної та культурологічної функцій філософії.

Основні завдання: забезпечити усвідомлення здобувачами вищої освіти ступеня доктора філософії сутності, змісту й особливостей філософії як світоглядної науки, основних етапів її розвитку, ролі в житті суспільства; сформувати й розвинути у здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії сучасне системне наукове мислення; ознайомити здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії з внеском мислителів різних філософських шкіл та напрямків, у тому числі й вітчизняних філософів у розвиток філософської культури; забезпечити оволодіння системою філософських знань, які виступають методологічними засобами для аналізу природничих та гуманітарних наук; сформувати у здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії високі моральні якості й традиції, зразки поведінки, які засновані на цінностях загальнолюдської моральності, свідомість і почуття відповідальності за виконання професійного обов'язку.

2. Місце навчальної дисципліни у структурі освітньо-професійної програми:

а) навчальна дисципліна належить до циклу соціально-гуманітарних дисциплін;

а) кореквізити: «Форми (джерела) права»;

б) постреквізити: «Організація та методологія наукових досліджень», «Педагогіка та психологія вищої школи».

3. Предметні компетентності здобувача вищої освіти, сформовані в результаті освоєння навчальної дисципліни:

ПК – 1. Знання основних парадигм філософствування.

ПК – 2. Знання основних підходів до обґрунтування сутності пізнавального процесу.

ПК – 3. Знання основних історичних підходів до аналізу, синтезу й абстрагування інформації.

ПК – 4. Уміння транслювати й екстраполювати надбання філософів-класиків на предметно-практичну діяльність.

ПК – 5. Знання базових правил та підходів до формулювання й обґрунтування власних життєвих та світоглядних позицій.

ПК – 6. Здатність аргументовано обґрунтовувати свої світоглядні позиції на підставі історико-філософських зразків.

ПК – 7. Знання критичної функції філософії і уміння реалізувати її на практиці.

ПК – 8. Знання підходів до осмислення сутності людини в історії розвитку філософського знання.

ПК – 9. Навички критичного усвідомлення себе як особистості конкретно-історичного етапу розвитку суспільства.

ПК – 10. Знання сутності особистості та її біо-психо-соціальної природи.

ПК – 11. Здатність синтезувати нові знання на підставі історико-філософського досвіду.

ПК – 12. Здатність розрізняти основні підходи до розуміння соціальних інститутів.

ПК – 13. Знання основних принципів кореляції сутності людини і способів розуміння її прав і обов'язків.

ПК – 14. Знання особливостей взаємозв'язку науки з сучасними соціальними і правовими проблемами.

ПК – 15. Знання основ сучасної гносеології й епістемології.

ПК – 16. Навички взаємодоповнення й застосування методів наукового дослідження у правовій сфері.

ПК – 17. Здатність виявляти основні детермінанти реалізації свободи й відповідальності особистості.

ПК – 18. Знання основних форм наукового пізнання та уміння здійснювати переходи від емпіричного рівня пізнання до теоретичного.

ПК – 19. Знання основних форм фіксації знань і уміння здійснювати формалізацію знаннєвих форм.

ПК – 20. Знання основ герменевтики та уміння застосовувати їх на практиці.

ПК – 21. Знання основ системного підходу до дослідження соціокультурної реальності.

ПК – 22. Уміння орієнтуватися у динаміці суспільних процесів.

Експлікація загальних і професійних компетентностей визначається в карті предметних компетентностей (Додаток 1).

4. У результаті освоєння навчальної дисципліни здобувачами вищої освіти ступеня доктора філософії повинен демонструвати наступні результати навчання:

РНС НД – 1.1. Виявляти стійкі знання й розуміння основних принципів формування ціннісних основ суспільного й правового життя на внутрішньо-суспільному й міждержавному рівнях.

РНС НД – 1.2. Застосовувати історичний досвід філософської рефлексії прав людини та її свобод.

РНС НД – 1.3. Екстраполювати надбання філософів-класиків на правову сферу.

РНС НД – 1.4. Знати основні засади кореляції сутності людини і способів нормативного регулювання суспільних відносин.

РНС НД – 1.5. Обґрунтовувати свої світоглядні позиції на підставі історико-філософських зразків.

РНС НД – 1.6. Демонструвати знання генези позитивного права і його диференціації.

РНС НД – 1.7. Усвідомлювати сутність основних історичних підходів до наукового дослідження текстової інформації.

РНС НД – 1.8. Демонструвати здатність реалізовувати на практиці праксеологічну функцію філософії.

РНС НД – 1.9. Демонструвати знання смислу ідей правової держави, правового суспільства й справедливості.

РНС НД – 2.1. Знати концептуальні основи системного підходу до дослідження правової реальності.

РНС НД – 2.2. Визначати й виокремлювати основні особливості й характерні риси соціальних інститутів.

РНС НД – 2.3. Знання основних принципів кореляції сутності людини і способів розуміння її прав і обов'язків.

РНС НД – 2.4. Демонструвати здатність характеризувати основні сфери життєдіяльності суспільства як системи.

РНС НД – 2.5. Знати особливості біо-психо-соціальної природи людини та співвідношення вказаних складових у розуміння людини як громадянина.

РНС НД – 2.6. Знати концептуальні основи структурно-функціонального підходу до дослідження правової реальності.

РНС НД – 2.7. Знати основні форми фіксації і формалізації знань.

РНС НД – 2.8. Застосовувати філософські методи наукового дослідження у правовій сфері.

РНС НД – 2.9. Уміти здійснювати переходи від емпіричного рівня пізнання до теоретичного.

Експлікація результатів освоєння навчальної дисципліни і результатів навчання за спеціальністю і спеціалізацією освітньо-професійної програми визначається в карті результатів навчання, сформульованих у термінах компетентностей (Додаток 2).

5. Модуляризація компетентнісно-орієнтованої програми навчальної дисципліни.

Експлікація модуляризації компетентнісно-орієнтованої програми навчальної дисципліни визначається у матриці зв'язків між модулями

навчальної дисципліни, результатами навчання та предметними компетентностями (Додаток 3).

2. Опис навчальної дисципліни

Курс	Рівень освіти, галузь знань, спеціальність	Дидактична структура навчальної дисципліни
Кількість кредитів ЕКТС: 6	Освітньо-науковий рівень – третій (доктор філософії)	Обов'язкова Модуль 1 Лекції: 28
Кількість модулів: 2	Галузь знань – 08 «Право»	Практичні заняття: 4 Самостійна робота: 60
Загальна кількість годин: 180	Спеціальність – 081 «Право» / 293 «Міжнародне право»	Модуль 2 Лекції: 24 Практичні заняття: 4 Самостійна робота: 60
Тижневих годин: 6		Види контролю: поточний контроль; підсумковий контроль знань (іспит)

3. Зміст програми навчальної дисципліни

Викладення змісту програми навчальної дисципліни здійснюється за двома модулями.

Модуль 1. Історія філософії як основа філософсько-методологічної культури.

Філософія, коло її проблем та роль у суспільстві. Світогляд і філософія. Поняття світогляду. Структура, риси, суспільно-історичний характер світогляду та його роль у житті суспільства. Класифікація світогляду. Історичні типи світогляду: міфологія, релігія і філософія. Філософія як теоретична основа світогляду та загальна методологія наукового пізнання. Філософія, її предмет і структура. Специфіка філософського освоєння дійсності. Типи філософствування. Основні розділи філософії: історія філософської думки, онтологія, феноменологія, філософія розвитку, гносеологія, епістемологія,

соціальна філософія, філософська антропологія, філософська аксіологія, філософія історії. Головні теми філософських думок: людина і світ, мислення й буття, духовне й тілесне. Проблема основного питання філософії. Функції філософії: світоглядна, фундаментальна, методологічна, гносеологічна, логічна, виховна, аксіологічна, інтегративна, критична, регулятивна, прогностична. Роль філософії у суспільному житті та самопізнанні людини. Мета вивчення філософії як навчальної дисципліни. Місце й роль філософії у підготовці юристів.

Філософія Стародавності. Зародження основних парадигм філософствування. Історичні передумови, час і місце виникнення філософії. Універсалізм філософії Стародавності. Передумови філософії у Стародавній Індії. Ведична література про людину, її походження та існування. Упанішади. Людина та світ в ортодоксальній (санкья, ньая, міманса, веданта, йога, вайшешика, міманса) і неортодоксальній (локаята, джайнізм, буддизм) течіях. Зародження філософії у Стародавньому Китаї. Конфуцій про людину та її виховання. Даосизм про основи буття й ідеал мудреця. Особливості філософствування у Стародавньому Китаї. Антична філософія, її особливості, періодизація та значення для формування європейської культури. Основні проблеми й ідеї натурфілософського періоду античної філософії (мілетська школа, Геракліт, Парменід, піфагорійці, елеати, атомісти). Класична давньогрецька філософія: шлях до людини – філософські вчення софістів і Сократа. Об'єктивний ідеалізм Платона. Філософія Аристотеля: основні ідеї та їх вплив на світову філософію. Криза класичної античної філософії. Філософія еллінізму: кініки, скептики, епікуреїзм, стоїцизм і неоплатонізм.

Філософія середньовіччя, її особливості. Виникнення середньовічної парадигми західноєвропейської філософії. Джерела та основні проблеми середньовічної філософії, етапи її розвитку. Християнство як світоглядне підґрунтя середньовічної філософії. Позитивний та негативний напрями в апологетиці. Проблема християнської віри (Юстин, Афінагор, Тертуліан). Релігійний характер філософської думки: ідея Бога. Патристика. Філософське

вчення А. Блаженного про природу та людину. І. С. Еріугена про “розділення природи”. Рання схоластика. А. Кентерберійський про онтологічне доведення буття Бога. Філософські погляди І. Росцеліна та П. Абеляра. Класична схоластика. Вчення Ф. Аквінського про співвідношення віри й розуму, про єдність душі й тіла, про двоїстість істини. Суперечки щодо природи універсалій: реалізм і номіналізм. Д. Скотт про свободу волі. В. Оккам про необхідність дослідження природи і людини. Екзистийно-містична лінія середньовічної філософії: рання німецька філософія (Й. Екхарт, Й. Таулер, Й. Рейсбрук), містичний пантеїзм.

Західноєвропейська філософія епохи Відродження та Реформації. Характерні риси епохи Відродження. Гуманізм і проблема людської індивідуальності (Данте, Ф. Петрарка, Л. Валла, М. Монтень та ін.). Ренесансний антропоцентризм як апологія свободи. Взаємозв’язок Ренесансу та Реформації. Натурфілософські ідеї у філософії Відродження. М. Кузанський про людину як центр космічної ієрархії буття. Гуманістичні ідеї Е. Роттердамського. Природознавчі досягнення М. Коперніка, Й. Кеплера, Парацельса. Творчість Леонардо да Вінчі. Злам середньовічного уявлення про Землю як центр універсуму і про людину як царя природи (Г. Галілей). Пантеїзм Дж. Бруно. Скептицизм М. Монтеня. Соціально-політичні теорії Н. Макіавеллі, Ж. Бодена, Т. Мора, Т. Кампанелли та ін.

Філософія періоду Реформації. Філософські ідеї лідерів реформації М. Лютера, У. Цвінглі, Ж. Кальвіна та ін.

Західноєвропейська філософія Нового часу та епохи Просвітництва. Особливості епохи Нового часу. Формування нової парадигми філософствування та її характерні риси. Наукова революція XVII ст. та проблема методу пізнання. Раціоналізм та емпіризм. Емпіризм Ф. Бекона: розробка нової моделі науки, емпіричного методу і розкриття причин помилок у пізнанні. Механістичний матеріалізм Т. Гоббса, його вчення про державу. Сенсуалізм Дж. Локка, його теорія про первинні й вторинні якості, вчення про природні права людини, суспільний договір. Філософський раціоналізм

Р. Декарт, його погляди на наукове пізнання. Б. Спіноза: досвід побудови моністичної філософії та його поняття субстанції. Філософія Г.В. Лейбніца: плюралістична монадологія та наперед установлена гармонія. Суб'єктивно-ідеалістичні теорії XVIII ст. (Дж. Берклі, Д. Юм.). Деїстична лінія французького Просвітництва (Ш. Монтеск'є, Вольтер, Ж.-Ж. Руссо). Французькі матеріалісти XVIII ст., їх вчення про матерію, пізнання, людину і суспільство (К.А. Гельвецій, П. Гольбах, Ж. Ламетрі, Д. Дідро).

Німецька класична філософія. Особливості та характерні риси німецької класичної філософії, її місце в історії філософської думки. Теоретична філософія І.Канта, “коперніканський переворот” у теорії пізнання. Практична філософія І.Канта: дуалізм світу людського буття – природний і моральний. Сутність категоричного імперативу. «Практична» філософія Й. Г. Фіхте. Філософія тотожності Ф. В. Шеллінга. Раціональний об'єктивний ідеалізм Г. В. Ф. Гегеля, його філософська система і метод. Погляди Гегеля на природу, суспільство, людину та закономірності їх розвитку. Антропологічний матеріалізм Л. Фейєрбаха. Людина як природна, чуттєво-тілесна істота. Вплив ідей німецької класичної філософії на європейську культуру.

Гуманістичні тенденції розвитку сучасної філософії. Діалог філософських доктрин. Виникнення некласичних філософських учень. Плюралізм течій сучасної філософії. Проблема людини як одна із суттєвих рис сучасної філософії. Ірраціоналістична настанова філософії життя. Проблема нерационального (воля, почуття, інтуїція, несвідоме). Світ як воля й уявлення (А. Шопенгауер). Філософія волі до влади Ф. Ніцше. Концепція творчої еволюції А. Бергсона. Феноменологічна філософія про світ людського життя. Основи феноменології Е. Гусерля. Вплив феноменології на сучасну філософію. Зародження екзистенціалізму (С. К'єркегор). Екзистенціалізм М. Хайдеггера, Ж.-П. Сартра, А. Камю, К. Ясперса. Головна онтологічна проблема екзистенціалізму. Людина в загальній структурі буття. Сенс існування. Проблема свободи. Філософська герменевтика (Ф.Шлейєрмахер, Г.-Г. Гадамер, П. Рікьор та ін): від тлумачення текстів до тлумачення людського буття.

Антропологічна філософія. М. Шелер про природу людини та її місце у Всесвіті. Послідовники Шелера в пошуках сутнісних рис людини (Г. Плеснер, А. Гелен). Психоаналіз З. Фрейда. Структура психіки за Фрейдом. Погляди представників неофредизму (К.Г. Юнг, А. Адлер, В. Райх, Е. Фромм). Позитивістська тенденція в сучасній світовій філософії. Класичний позитивізм (О. Конт, Г. Спенсер). Емпіріокритицизм Е. Маха. і Р. Авенаріуса та їх погляди на філософію як теорію пізнання. Неопозитивістські концепції методології науки: логічний позитивізм (М. Шлік, Л. Вітгенштейн, Р. Карнап), логічний негативізм (К. Поппер), аналітична філософія (Б. Рассел, Дж. Мур). Постпозитивізм (І. Лакатос, Т. Кун, П. Фейєрабенд). Комунікативна філософія. Трансцендентальна прагматика К.-О. Апеля. Теорія комунікативної дії Ю. Хабермаса. Філософія постмодерну (Ж. Ф. Ліотар, Р. Барт, Ж. Дельоз, Ж. Деррида). Еволюція релігійної філософії у ХХ ст. Неотомізм, його антропоцентрична переорієнтація. Персоналізм. Особистість як унікальна суб'єктивність, шляхи її самореалізації. Тейярдизм як спроба узгодити релігійний світогляд та сучасну науку. Філософії марксизму, її основні ідеї. Концепція матеріалістичної діалектики, її зміст. Матеріалістичне розуміння історії. Неомарксизм. Російська релігійна філософія ХІХ – поч. ХХ вв., її характерні риси. Історіософія П. Чаадаєва. Слов'янофіли та західники. Філософія всеєдності (В. Соловйов). Проблема віри і розуму (П. Флоренський, С. Булгаков, С. Франк).

Філософські ідеї у культурі Київської Русі. Передумови виникнення та поширення філософських ідей у Київської Русі (християнізація, розвиток письменності й літератури та ін.). Вплив антично-візантійської й західноєвропейської середньовічної філософії на становлення культури Київської Русі. Творчість Іларіона, Кирила Туровського, Даниїла Заточника, Володимира Мономаха та ін. Специфіка філософського світогляду давніх русичів: синкретизм., поліфонія, теїстичність, етизація, історіософічність. Розуміння філософії як “любові до мудрості”. Проблема ставлення людини до Бога. Християнський антропоцентризм.

Філософсько-гуманістична думка українського Ренесансу (XV – XVII ст.).

Загальна характеристика епохи. Основні риси Відродження в Україні. Розвиток науки, культури та світської освіти. Поширення ідей гуманізму в Україні. Виникнення книгодруку старослов'янською мовою. Виникнення Острозької колегії. Становлення українського неоплатонізму XIV-XVI ст. Зародження професійної філософії. Специфіка реформації в Україні. Боротьба проти догм католицизму, обґрунтування православної догматики: Ю. Дрогобич, П. Русин, С. Оріховський та ін. Творчість релігійних полемістів І. Вишенського, С. Зизанія, З. Копистенського, Й. Борецького, Г. Смотрицького.

Філософія українського Просвітництва. Києво-Могилянська академія.

Становлення Просвітництва на Україні, його характерні риси та етапи розвитку. Києво-Могилянська академія, її вплив на філософську думку українського та інших народів (Ф. Прокопович, С.Яворський, Г. Кониський та ін.). Проблеми ставлення людини до Бога, природи й духу, простору й часу, місця людини у Всесвіті. Раціоналістичний напрям філософських пошуків у Києво-Могилянській академії, їх морально-гуманістична проблематика. Поширення філософських здобутків Академії за межами України. Г.С. Сковорода, його життя та філософія. Співвідношення теорії і практики. Філософська концепція про три світи та дві натури. Вчення про людину. “Внутрішня людина”. Самопізнання. “Філософія серця”, її вплив на світову філософську думку. Вчення про пізнання. Концепція “сродної” праці.

Українська філософія XIX – XX ст. у контексті світової філософської думки. Особливості української духовності на межі XIX – XX ст. Проблеми людини й нації у творчості Кирило-Мефодіївського товариства. “Філософія серця” П. Юркевича. Екзистенціальні мотиви у творчості П. Юркевича. Вплив “філософії серця” на формування російської та української філософії. В. Вернадський про феномен життя, Всесвіт, людство і ноосферу. Вплив поглядів В. Вернадського на світову філософську думку. “Філософія серця” й російськомовна школа “київського гуманізму” (Л. Шестов, В. Зінковський, М. Бердяєв, С. Франк та ін.). Філософія І. Франка, вплив марксизму й

позитивізму на її формування. Філософські погляди Л. Українки, П. Грабовського і М. Коцюбинського. Соціально-філософські ідеї М. Драгоманова, їх вплив на розвиток слов'янського менталітету. Д. Чижевський про чинники формування української духовності. Вплив Д. Чижевського на європейську духовну культуру. Філософські погляди української діаспори щодо особливості української ментальності.

Модуль 2. Основні проблеми сучасної філософії.

Філософський зміст проблеми буття. Онтологія, її основні проблеми та категоріальні визначення. Головні онтологічні категорії (буття і ніщо, сутність і існування тощо). Типи онтології: монізм, дуалізм, плюралізм. Виникнення і філософський смисл проблеми буття, її історичне усвідомлення. Сучасна філософська думка щодо сутності буття. Категорія “буття”, її суть і специфіка. Основні форми буття. Діалектика буття. Роль категорії “субстанція” для визначення онтологічних основ і способів буття світу. Матерія як об’єктивна реальність. Головні філософські й природничо-наукові уявлення про матерію. Сучасна наука про складну систему організації матерії та її властивості. Віртуальна реальність – нова форма буття. Матерія і рух. Становлення, зміна, розвиток. Головні форми розвитку матерії. Простір і час як форми існування матерії. Еволюція уявлень про простір і час. Напрямок часу. Нескінченність часу і простору. Просторово-часовий континуум для різних форм руху матерії. Феномен соціального простору. Поняття “світ” і “картина світу”. Буденна, світоглядна та наукова картина світу, їх відмінність та історично-мінливий характер. Сучасні наукові моделі розвитку світу.

Свідомість: онтологічний статус. Походження та сутність свідомості як філософська проблема. Головні концепції походження свідомості. Античне, середньовічне і новоевропейське розуміння свідомості. Генезис свідомості. Відображення як найбільш загальна властивість матерії, його природа і форма. Розвиток форм відображення. Свідомість як вища форма відображення. Свідомість як форма регулювання і необхідна умова життєдіяльності людини, її суспільна природа, сутність і функції. Свідомість як функція мозку, як відбиття

дійсності. Самосвідомість, її форми і структура, предметність і рефлексивність. Феномен несвідомого, його природа і функції. Несвідоме як психічний феномен. Структура несвідомого. Структура свідомості. Свідомість як діяльність і сукупність знань. Воля як універсальний регулятор свідомої діяльності. Прийняття рішень. Пам'ять – здібність зберегти, відтворити досвід. Свідомість і мова. Природна і штучна мова, їх співвідношення. Проблема штучного інтелекту. Специфіка юридичної мови. Функції свідомості. Фундаментальна роль категорії “свідомість” у філософії, її методологічне значення для пізнання природи, суспільства і людської діяльності.

Концепції розвитку світу, людини, пізнання. Типи діалектики, її зміст і функції. Діалектика як вчення про розвиток і метод пізнання. Історичні форми діалектики. Поняття “категорія”, “закон”, “принцип”. Діалектика як система принципів, законів, категорій. Об’єктивна і суб’єктивна діалектика. Принципи діалектики. Принцип загального зв’язку. Поняття “відношення”, “зв’язок”, “взаємодія”. Принцип розвитку. Поняття “зміна”, “рух”, “розвиток”. Саморух і саморозвиток. Закони діалектики: закон діалектичної суперечливості, закон взаємного переходу кількісних і якісних змін, закон заперечення заперечення. Категорії діалектики. Одиначне, особливе і загальне. Явище і сутність. Форма і зміст. Частина і ціле. Елемент, структура, система. Причина й наслідок. Необхідність і випадковість. Можливість і дійсність. Свобода й необхідність. Методологічне значення законів і категорій діалектики для юридичної теорії і практики. Альтернативи діалектики. Традиційні (класичні) альтернативи діалектики: метафізика, догматизм, релятивізм, софістика і еkleктика. Модифікація діалектики в сучасних філософських доктринах (некласичні концепції діалектики: “трагічна діалектика”, “діалектична теологія”, або “теологія кризи”, “негативна діалектика”). Синергетика.

Пізнання, проблема істини. Пізнання в контексті людського існування. Зародження гносеологічної проблематики в історії філософської думки. Головне питання гносеології. Суб’єкт і об’єкт пізнання. Людина як суб’єкт пізнання: проблема інтерсуб’єктивності. Форми пізнавальної діяльності.

Буденне, релігійне, художнє пізнання. Види пізнавальної діяльності: чуттєве й раціональне, емпіричне й теоретичне, їх основні форми і способи взаємодії. Проблема істини у філософії і науці. Діалектика абсолютної і відносної істини. Конкретність істини. Критерії істини в ціннісно-орієнтуючому пізнанні. Істина і метод пізнання. Істина в судових рішеннях. Буття як діяльність. Проблема практики в філософії. Структура практики. Принцип визначальної ролі практики в пізнанні. Практика як головний критерій істини. Необхідність і свобода в практичній діяльності. Проблема вибору. Особливості соціального пізнання, його концепції. Людина і суспільство як об'єкти соціального пізнання.

Філософське розуміння суспільства. Філософія суспільства. Поняття “суспільство”. Основні підходи до розуміння суспільства: релігійно-міфологічні, натуралістичні, ідеалістичні та ін. Соціальна концепція марксизму. Теорія соціальної дії (М. Вебер, Т. Парсонс). Концепція методологічного індивідуалізму (Г. Зіммель, К. Поппер та ін.). Принципи наукової концепції суспільства. Суспільство як саморозвинена система. Соціальна структура суспільства: суб'єкти суспільства; суспільні відносини; соціальні інститути; діяльність як специфічний засіб існування соціального. Суспільство як система органічно пов'язаних сфер життєдіяльності людей. Сфери суспільного життя (економічна, духовна, соціальна, політична): сутність, зміст і взаємодія.

Розвиток суспільства як закономірний історичний процес. Суспільні закони, їх особливості, класифікація і механізм дії. Сучасні концепції суспільного розвитку: інформаційного суспільства, індивідуалізованого суспільства, неопатримоніального суспільства. Глобальні проблеми людства і перспективи техногенної цивілізації.

Людина як предмет філософського аналізу. Людина як предмет антропології. Проблема людини в історії філософії. Людина і Космос в античній філософії. Людина і Бог: релігійна антропологія. Антропоцентризм і гуманізм епохи Відродження. Філософія розуму Нового часу. Людина-машина (Ламетрі). Філософська антропологія (М. Шелер, А. Гелен, Х. Плеснер).

Антропологічна константа ХХ ст. (П. Тейяр де Шарден, М. Хайдеггер, К. Ясперс, Й. Хейзинга, Е. Кассіерер, Ж. Лакан, А. Камю, Ж.-П. Сартр). Основні концепції походження людини: релігійна (теологічна), космічна, еволюційна (дарвінізм), антропосоціогенез. Антропосоціогенез, його комплексний характер та основні фактори: праця, спілкування, мова. Генезис праці, знаряддева діяльність, виробництво. Роль мови в процесі антропосоціогенезу, у формуванні свідомості та предметно-практичній діяльності. Філософська проблема природи й сутності людини. Людина як єдність вітального, соціального і духовного. Неспроможність біологізаторської та соціологізаторської редукції у трактуванні людини. Проблема життя і смерті у філософії. Самоцінність людського життя і право людини на гідне життя. Біологічні й соціальні межі життя. Смерть і безсмертя. Проблема евтаназії.

Особистість і суспільство. Зміст значення людського виміру в соціальних процесах сучасної епохи. Зміст понять: людина, індивід, особистість. Особистість як предмет соціального середовища та індивідуального вибору, її соціальні ролі у суспільстві. Типи особистості. Історичні типи взаємовідносин людини й суспільства. Соціальне буття людини як єдність індивідуального і суспільного буття. Діалектика історичної необхідності свободи і відповідальності особи в суспільному розвитку, їх взаємна обумовленість. Неспроможність протиставлення свободи й необхідності. Історичний детермінізм і свобода вибору в діяльності людини. Зростання свободи особи як критерій суспільного прогресу.

Духовне життя суспільства і культура. Духовна діяльність, її особливості. Поняття “духовне життя суспільства”. Елементи духовного життя суспільства та їх взаємозв’язок. Духовне виробництво, духовні потреби, суспільна свідомість. Суспільна свідомість та суспільне буття. Зміст і структура суспільної свідомості, її закономірності. Діалектика науково-теоретичного і буденно-психологічного рівнів свідомості. Форми суспільної свідомості. Політична свідомість і діяльність. Правосвідомість. Мораль як регулятор життєдіяльності. Специфіка релігійної свідомості. Взаємодія форм суспільної

свідомості. Культура як специфічна соціальна реальність і підґрунтя людського існування. Суспільні детермінанти й можливість входження людини в культуру. Субкультура та її різновиди. Правова культура. Маргінальна культура. Східна і західна моделі культури, їх взаємовпливи. Національна культура і сучасна цивілізація. Зміст і головні риси інформаційної цивілізації. Різноманітність форм цивілізації.

Сенс і спрямованість історії. Філософія історії, її предмет, структура і функції. Розвиток поглядів на історію у філософській думці. Сучасні концепції філософії історії: гносеологічна концепція (В. Дільтей, Г. Зіммель, Р. Коллінгвуд), онтологічна концепція (Р. Мель, Р. Арон та ін.), аксіологічна концепція (В. Віндельбанд, Г. Ріккерт), технократичні концепції (Д.Белл, Е.Тоффлер, З.Бжезинський та ін.). Проблема сенсу і спрямованості історичного процесу. Формаційна концепція (К.Маркс). Концепції локальних цивілізацій (М. Данилевський, О. Шпенглер, П. Сорокін). Монадний підхід. Постановка питання про “кінець історії” у новітній філософії (Ф. Фукуяма). Теорії цивілізаційного фіналізму, циклізму і катастрофізму. Людина як суб’єкт історичного процесу. Об’єктивне і суб’єктивне в соціально-історичному процесі. Стихійне і свідоме в історії. Закони і рушійні сили історії. Ідея історичного прогресу (І.Валлерстайн). Суспільні ідеали і прогрес. Майбутнє людства як предмет дослідження і прогнозування. Історичні типи суспільного прогресу. Критерії прогресу. Глобалістичні та антиглобалістичні тенденції сучасної цивілізації.

4. Ресурсне забезпечення навчальної дисципліни

4.1. Форми організації освітнього процесу та види навчальних занять

Форми організації освітнього процесу – навчальні заняття, самостійна робота, практична підготовка, контрольні заходи.

Види навчальних занять – лекції, практичні заняття, індивідуальні заняття, консультації.

4.2. Самостійна робота здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії.

1. Зміст та призначення самостійної роботи здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії.

Самостійна робота здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії включає різноманітні види індивідуальної й колективної навчальної діяльності, яка здійснюється під час аудиторних та позааудиторних занять з урахуванням індивідуальних особливостей і пізнавальних можливостей здобувачів вищої освіти під керівництвом викладача або без його безпосередньої участі. Одним із головних завдань самостійної роботи здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії є удосконалення їх пізнавальної активності, стимулювання вимогливості до себе, бажання і потреби працювати творчо, постійно поповнювати й удосконалювати свої знання. Самостійна робота спрямована на формування самостійності здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії і засвоєння ними сукупності знань, умінь. Мета самостійної роботи: формування самостійності як риси особистості і засвоєння знань, умінь, навиків. Основними функціями самостійної роботи здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії є: пізнавальна, самостійна, прогностична, коригуюча, виховна.

4.3. Освітні технології та методи навчання

Освітні технології: ігрові технології, інтерактивні технології, технологія проблемного навчання, технологія інтенсифікації навчання на основі опорних схем і знакових моделей, аудіо-візуальні технології, технологія рівневої диференціації навчання на основі обов'язкових результатів, технологія колективного способу навчання, технологія групової діяльності, технологія групових творчих вправ, інтегральна технологія навчання, технологія сугестивного навчання, технологія розвитку критичного мислення, технологія навчання як дослідження, технологія формування творчої особистості.

Методи навчання: проблемно-пошукові методи, метод проектного навчання, ділові ігри, методи колективної розумової діяльності, метод

застосування новітніх інформаційно-комунікаційних технологій у навчанні, метод дискусії.

4.4. Форми педагогічного контролю та система оцінювання якості сформованих компетентностей за результатами засвоєння навчальної дисципліни.

1. Поточний контроль знань здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії.

Оцінювання знань здобувачами вищої освіти ступеня доктора філософії здійснюється на основі результатів поточного контролю (ПК). Загальним об'єктом оцінювання знань здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії є відповідні частини навчальної програми дисципліни, засвоєння яких перевіряється під час ПК. Завданням ПК є перевірка розуміння та засвоєння навчального матеріалу, здатності осмислити зміст окремих тем чи розділу, умінь застосовувати отримані філософські знання при вирішенні професійних завдань. Об'єктами ПК знань є: систематичність та активність роботи на лекціях, семінарських заняттях (відвідування відповідних форм навчального процесу, активність та рівень знань при обговоренні питань), виконання контрольних завдань, інші форми робіт. Оцінювання результатів ПК здійснюється викладачем наприкінці вивчення навчальної дисципліни.

2. Підсумковий контроль знань здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії.

Підсумкове оцінювання рівня знань здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії здійснюється на основі результатів поточного ПК та підсумкового контролю знань (ПКЗ) за 100-бальною шкалою. Завдання, що виносяться на ПКЗ оцінюються від 0 до 60 балів. ПКЗ з філософії проводиться у формі іспиту з вузлових питань, що потребують творчої відповіді та уміння синтезувати отримані філософські знання з сучасними соціальними і правовими проблемами.

Конкретний перелік питань та завдань, що охоплюють весь зміст навчальної дисципліни, критерії оцінювання екзаменаційних завдань, порядок і час їх складання визначаються кафедрою і доводяться до здобувачів на початку навчального семестру. До екзаменаційного білета включаються три питання з курсу філософії. Відповідь на кожне питання оцінюється від 0 до 20 балів.

Підсумкова оцінка з навчальної дисципліни виставляється у залікову книжку відповідно до такої шкали:

Оцінка за шкалою ECTS	Визначення	Оцінка за національною шкалою	Оцінка за 100-бальною шкалою, що використовується в університеті
A	ВІДМІННО – відмінне виконання лише з незначною кількістю помилок	5	90-100
B	ДУЖЕ ДОБРЕ – вище середнього рівня з кількома помилками	4	80-89
C	ДОБРЕ – у цілому правильна робота з певною кількістю незначних помилок		75-79
D	ЗАДОВІЛЬНО – непогано, але зі значною кількістю недоліків	3	70-74
E	ДОСТАТНЬО – виконання задовольняє мінімальні критерії		60-69
FX	НЕЗАДОВІЛЬНО – потрібно попрацювати перед тим, як перескласти	2	20-59
F	НЕЗАДОВІЛЬНО – необхідна серйозна подальша робота, обов'язковий повторний курс		1-19

3. Критерії і рівні оцінювання результатів навчання.

Критеріями оцінювання ПК є:

а) активність та рівень знань при обговоренні питань семінарських занять, відвідування відповідних форм навчального процесу, самостійне доопрацювання окремих тем чи питань, інші форми робіт (від 0 – 30 балів);

б) оцінка за 2 контрольні оцінювання, які проводяться після вивчення кожного модулю дисципліни за формою, яку визначає викладач: письмова контрольна робота, тестування або інший вид робіт за вибором викладача (від 0 до 5 балів за кожну роботу). Конкретний перелік питань до письмової контрольної роботи, перелік тестів, порядок і час їх складання, критерії оцінювання визначаються кафедрою і доводяться до відома здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії на початку навчального семестру.

Підсумковий бал за результатами ПК оформляється під час останнього семінарського заняття. Загальна максимальна кількість балів за ПК складає 40 балів. Мінімальна кількість балів за ПК, яка є допуском до складання екзамену, – 25 балів.

4.5. Навчально-методичне та інформаційне забезпечення навчальної дисципліни:

підручники, навчальні посібники, довідкова література, монографії, статті:

Бондаревич І. А. Філософія. Київ : Алерта, 2013. 240 с.

Вулевич М.Р. Філософія як мудрість та її осмислення в науковій і практичній діяльності. *Часопис Київського університету права*. 2005. № 2. С. 154-158.

Горський В. С. Історія української філософії : курс лекцій : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. 3-тє вид. Київ: Наук. думка, 1997. 285 с.

Данильян О. Г., Дзьобань О. П. Філософія : підручник. 2-ге вид., перероб. і допов. Харків: Право, 2018. 432 с.

Данильян О. Г., Дзьобань О. П. Філософія: посібник для підготовки до іспиту. Харків: Право, 2016. 134 с.

Данильян О.Г., Тараненко В.М. Філософія: Підручник. Харків: Право, 2010. 312 с.

Дзьобань О.П. Сучасна соціальна синергетика: до питання про визначення концептуальних основ. *Вісник Наці. юрид. академії України імені Ярослава Мудрого. Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія / Редкол.: А.П.Гетьман та ін.* Харків: Право, 2011. Вип. 7. С. 3-15.

Дротянко Л. Г. Філософія наукового пізнання: підручник. Київ : Вид-во Нац. авіац. ун-ту "НАУ-ДРУК", 2010. 224 с.

Калиновський Ю. Ю. Філософія соборності як світоглядне підґрунтя розвитку правового суспільства в Україні. Гілея: науковий вісник. Збірник

наукових праць / Гол. ред. В.М. Вашкевич. Київ: ВІР УАН, 2013. Випуск 70 (№ 3). С. 354-360.

Коваленко І. І., Мелякова Ю. В. Кальницький Е. А. Феномен тілесності в перформативній парадигмі: від зібрання до проблематизації політичного. 2020. *Вісник Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. Серія: Філософія* / редкол. : А. П. Гетьман та ін. Харків: Право, 2020. № 1 (44). С. 86-119.

Кузьміна С. Вітчизняна академічна філософія: працюємо в архівах. *Філософська думка*. 2010. № 6. С. 5-20.

Рижак Л. Філософія : підручник. Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2013. 650 с.

Соціальна філософія: Підруч. для вищ. шк. Харків: Прапор, 2007. 688 с.

Суспільство, людина, право: досвід філософсько-правового осмислення : монографія / [О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань, С. Б. Жданенко, Ю. Ю. Калиновський та ін.] ; за ред. О. Г. Данильяна. Харків: Право, 2018. 350 с. URL: <http://dspace.nlu.edu.ua/handle/123456789/15710>

Суспільство, людина, право: сучасні дослідження актуальних проблем: монографія / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань, С. Б. Жданенко, Ю. Ю. Калиновський та ін.; за ред. О. Г. Данильяна. Харків: Право, 2014. 392 с.

Сучасне суспільство: філософсько-правове дослідження актуальних проблем: монографія / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань, С. Б. Жданенко, Ю. Ю. Калиновський та ін. ; за ред. О. Г. Данильяна. 2-ге вид., перероб. та допов. Харків: Право, 2017. 416 с. URL: http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/15606/1/Monokol_Danilian_suchasne%20sus-vo_2017_final.pdf

Сучасний словник з суспільних наук / За ред. О.Г. Данильяна, М.І. Панова. Харків: Прапор, 2006. 432 с.

Терлецький В.М. Кантове вчення про “а ріорі” в онтологічній перспективі. *Філософська думка*. 2008. № 6. С. 21-39.

Філософія: хрестоматія. Від витоків до сьогодення : навч. посіб.; за ред. Л. В. Губерського. 2-ге вид., стереотип. Київ : Знання, 2012. 621 с.

Інтернет-ресурси:

Електронний архів-репозитарій Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. URL: <http://dspace.nlu.edu.ua/handle/123456789/782> (дата звернення: 10.06.2020).

Навчальний електронний інформаційний комплекс «Філософія (НЕІК)». URL: <http://dl.nlu.edu.ua/?lang=uk> (дата звернення: 10.06.2020).

Навчально-методичні матеріали Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. URL: <http://acs.nlu.edu.ua/materials/list.php> (дата звернення: 11.06.2020).

Офіційний сайт Національного інституту стратегічних досліджень. URL: <http://www.niss.gov.ua> (дата звернення: 11.06.2020).

Офіційний сайт Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського. URL: <http://www.nbuv.gov.ua> (дата звернення: 12.06.2020).

СЕНМК:

Стандартизований електронний навчально-методичний комплекс кафедри філософії URL: http://library.nlu.edu.ua/index.php?option=com_k2&view=itemlist&task=category&id=120:kafedra-f%D1%96losof%D1%96%D1%97&Itemid=151

Карта предметних компетентностей з навчальної дисципліни

Шифр та назва компетентностей за спеціальністю	Шифр та назва компетентностей з навчальної дисципліни
ЗК – загальні (універсальні) компетентності	ПК – предметні компетентності з навчальної дисципліни
ЗК – 1. Здатність до абстрактного мислення, аналізу і синтезу.	ПК – 1. Знання основних парадигм філософствування.
	ПК – 2. Знання основних підходів до обґрунтування сутності пізнавального процесу.
	ПК – 3. Знання основних історичних підходів до аналізу, синтезу й абстрагування інформації.
ЗК – 2. Здатність застосовувати знання в професійній діяльності у стандартних та нестандартних ситуаціях.	ПК – 4. Уміння транслювати й екстраполювати надбання філософів-класиків на предметно-практичну діяльність.
ЗК – 5. Уміння грамотно і точно формулювати та висловлювати свої позиції, належним чином їх обґрунтовувати.	ПК – 5. Знання базових правил та підходів до формулювання й обґрунтування власних життєвих та світоглядних позицій.
	ПК – 6. Здатність аргументовано обґрунтовувати свої світоглядні позиції на підставі історико-філософських зразків.
ЗК – 8. Здатність бути критичним і самокритичним.	ПК – 7. Знання критичної функції філософії і уміння реалізувати її на практиці.
	ПК – 8. Знання підходів до осмислення сутності людини в історії розвитку філософського знання.
ЗК – 11. Здатність приймати неупереджені і вмотивовані рішення.	ПК – 9. Навички критичного усвідомлення себе як особистості конкретно-історичного етапу розвитку суспільства.
ЗК – 12. Здатність визначати інтереси і мотиви поведінки інших осіб.	ПК – 10. Знання сутності особистості та її біо-психо-соціальної природи.
ЗК – 14. Здатність до креативності у предметно-практичній діяльності відповідно до соціальних статусів и модусів.	ПК – 11. Здатність синтезувати нові знання на підставі історико-філософського досвіду.

ФКС – фахові компетентності за спеціальністю	
ФКС – 3. Знання міжнародних стандартів прав людини.	ПК – 12. Здатність розрізняти основні підходи до розуміння соціальних інститутів.
	ПК – 13. Знання основних принципів кореляції сутності людини і способів розуміння її прав і обов'язків.
	ПК – 14. Знання особливостей взаємозв'язку науки з сучасними соціальними і правовими проблемами.
ФКС – 9. Уміння моделювати правові ситуації у професійній діяльності.	ПК – 15. Знання основ сучасної гносеології й епістемології.
	ПК – 16. Навички взаємодоповнення й застосування методів наукового дослідження у правовій сфері.
ФКС – 10. Здатність аналізувати правові проблеми та формувати правові позиції.	ПК – 17. Здатність виявляти основні детермінанти реалізації свободи й відповідальності особистості.
ФКС – 13. Здатність виявляти проблеми у правовому регулюванні і пропонувати способи їх вирішення.	ПК – 18. Знання основних форм наукового пізнання та уміння здійснювати переходи від емпіричного рівня пізнання до теоретичного.
ФКС – 16. Навички логічного, критичного і системного аналізу правових документів.	ПК – 19. Знання основних форм фіксації знань і уміння здійснювати формалізацію знанневих форм.
	ПК – 20. Знання основ герменевтики та уміння застосовувати їх на практиці.
ФКС – 19. Здатність до критичного та системного аналізу правових явищ і застосування набутих знань у професійній діяльності.	ПК – 21. Знання основ системного підходу до дослідження соціокультурної реальності.
	ПК – 22. Уміння орієнтуватися у динаміці суспільних процесів.

Карта результатів навчання здобувача вищої освіти ступеня доктора філософії, сформульованих у термінах компетентностей

Шифр та назва РН за спеціальністю	Мо- дуль НД	Шифр та назва РН з навчальної дисципліни
РНС – результати навчання за спеціальністю		Результати навчання з навчальної дисципліни
РНС – 1. Демонструвати знання і розуміння сучасних правових доктрин, цінностей, принципів та стандартів у межах різних правових галузей, а також міжнародного та європейського права.	№ 1	РНС НД – 1.1. Виявляти стійкі знання й розуміння основних принципів формування ціннісних основ суспільного й правового життя на внутрішньо-суспільному й міждержавному рівнях.
РНС – 2. Здійснювати критичний і системний аналіз правових явищ та процесів.	№ 2	РНС НД – 2.1. Знати концептуальні основи системного підходу до дослідження правової реальності.
РНС – 3. Пояснювати природу й зміст основних правових інститутів і процедур національного права і особливості їх реалізації та застосування.	№ 2	РНС НД – 2.2. Визначати й виокремлювати основні особливості й характерні риси соціальних інститутів.
РНС – 4. Виявляти проблеми у правовому регулюванні і пропонувати способи їх вирішення з використанням наявних теоретичних і прикладних знань відповідно до принципів захисту прав людини і її основоположних свобод.	№ 1	РНС НД – 1.2. Застосовувати історичний досвід філософської рефлексії прав людини та її свобод.
	№ 2	РНС НД – 2.3. Знання основних принципів кореляції сутності людини і способів розуміння її прав і обов'язків.
РНС – 5. Демонструвати знання та розуміння особливостей правового регулювання у фундаментальних галузях права.	№ 1	РНС НД – 1.3. Екстраполювати надбання філософів-класиків на правову сферу.
	№ 1	РНС НД – 1.4. Знати основні засади кореляції сутності людини і способів нормативного регулювання суспільних відносин.

РНС – 9. Проаналізувати феномен конституціоналізму у сфері державного і суспільного буття.	№ 1	РНС НД – 1.5. Обґрунтувати свої світоглядні позиції на підставі історико-філософських зразків.
	№ 2	РНС НД – 2.4. Демонструвати здатність характеризувати основні сфери життєдіяльності суспільства як системи.
РНС – 10. Визначати каталог прав і свобод людини і громадянина та їх право на судовий захист.	№ 2	РНС НД – 2.5. Знати особливості біо-психо-соціальної природи людини та співвідношення вказаних складових у розуміння людини як громадянина.
РНС – 12. Здатність продемонструвати знання і розуміння структурних підсистем матеріального і процесуального права.	№ 1	РНС НД – 1.6. Демонструвати знання генези позитивного права і його диференціації.
	№ 2	РНС НД – 2.6. Знати концептуальні основи структурно-функціонального підходу до дослідження правової реальності.
РНС – 14. Здійснювати логічний, критичний і системний аналіз правових документів.	№ 1	РНС НД – 1.7. Усвідомлювати сутність основних історичних підходів до наукового дослідження текстової інформації
	№ 2	РНС НД – 2.7. Знати основні форми фіксації і формалізації знань.
РНС – 17. Застосовувати набуті знання у стандартних професійних ситуаціях методами відтворення та реконструкції.	№ 1	РНС НД – 1.8. Демонструвати здатність реалізовувати на практиці праксеологічну функцію філософії.
	№ 2	РНС НД – 2.8. Застосовувати філософські методи наукового дослідження у правовій сфері.
РНС – 18. Виокремлювати юридично значущі факти і формулювати обґрунтовані правові висновки.	№ 2	РНС НД – 2.9. Уміти здійснювати переходи від емпіричного рівня пізнання до теретичного.
РНС – 21. Вживати організаційно-правових заходів щодо поширення ідеї правової держави, соціальної справедливості, демократії тощо.	№ 1	РНС НД – 1.9. Демонструвати знання смислу ідей правової держави, правового суспільства й справедливості.

Додаток 3

Матриця зв'язків між модулями навчальної дисципліни, результатами навчання та предметними компетентностями у програмі навчальної дисципліни

Результати навчання за навчальною дисципліною / модулями	Предметні компетентності																					
	ПК-1	ПК-2	ПК-3	ПК-4	ПК-5	ПК-6	ПК-7	ПК-8	ПК-9	ПК-10	ПК-11	ПК-12	ПК-13	ПК-14	ПК-15	ПК-16	ПК-17	ПК-18	ПК-19	ПК-20	ПК-21	ПК-22
Навчальна дисципліна / Модуль 1																						
РНС НД – 1.1						X																
РНС НД – 1.2	X												X									
РНС НД – 1.3				X																		
РНС НД – 1.4								X														
РНС НД – 1.5					X																	
РНС НД – 1.6			X													X						
РНС НД – 1.7																				X		
РНС НД – 1.8													X									
РНС НД – 1.9							X															X
Навчальна дисципліна / Модуль 2																						
РНС НД – 2.1											X											X
РНС НД – 2.2												X										
РНС НД – 2.3								X									X					
РНС НД – 2.4																						
РНС НД – 2.5										X												X
РНС НД – 2.6		X																				
РНС НД – 2.7																						
РНС НД – 2.8											X				X				X			
РНС НД – 2.9																		X				